

hvor mange tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber der ikke er blevet til noget. Jeg kan simpelt hen ikke med mine bedste evner – det kan selvfølgelig være dem, der ikke rækker – finde ud af, hvordan vi kan det.

Tilbage er så muligheden for at lave kvalitative undersøgelser, altså interviewundersøgelser, og der kender vi svaret. Hr. Morten Østergaard har givet sin del. SFI har lavet en kvalitativ undersøgelse, hvor interviewpersoner, bl.a. en tyrkisk kvinde – nu vil jeg så komme med *mine* citater – nævner, at lovgivningen gør det lettere for hende at afvise de tilbud om ægteskaber, som hun får til sine børn under besøg i oprindelseslandet. Hun siger: Jeg synes, det er en rigtig god lov, de har lavet. Før, når jeg var i Tyrkiet, kom min nabo. Han sagde: Jeg vil gerne have, at hende der din datter skal giftes med min søn. Men nu har de hørt om reglerne, så de ved godt, at det tager 7 år, og at det ikke sådan kan lade sig gøre.

Samme kvinde udtrykker endvidere, at hun ville ønske, at lovgivningen allerede var kommet tidligere. For hende ville det have betydet, at hun ikke var blevet gift i en ung alder, hvor hun kun i ringe grad var vidende om, hvad et ægteskab betød, og dermed havde haft lettere ved at sige fra over for familiens ønsker. Hun siger: Jeg synes, det skulle være kommet lidt mere tidligt. Jeg ville ikke giftes med ham, jeg var 15 år.

Det bekræfter meget indtrykket fra de piger, jeg taler med, som takker for, at vi har indført 24-års-reglen.

Der er også flere, der forsøger at skabe et indtryk af, at der er forvirring mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti om, hvad formålet med 24-års-reglen er, som om den kun må have ét formål. Er formålet at forhindre tvangsægteskaber, eller er det at give tid til at få sig en uddannelse?

Jeg accepterer ikke den præmis, at en bestemmelse kun må have ét formål og én hensigt. Den har flere formål. Den har det formål at give de unge den beskyttelse, give dem det værn for presset hjemmefra, enten helt nært hjemmefra fra egne forældre eller pres fra forældrenes hjemland eller bedsteforældrenes hjemland, og den har til hensigt, at den så samtidig giver de unge ro til at få gennemført en uddannelse og blive det ældre, så de kan modstå presset og blive det mere modne, så de forhåbentlig kan stå imod presset.

En kvalitativ undersøgelse er jeg ikke i tvivl om vil give et nuanceret svar, og vi har heller aldrig påstået, at 24-års-reglen – det er lidt det, som jeg føler hr. Morten Østergaard vil have frem og måske også overfortolker i nogle citater – enten fuldt og helt skal forhindre alle tvangsægteskaber totalt, eller også er den ingenting værd.

Vi har aldrig påstået, at 24-års-reglen vil forhindre alle tvangsægteskaber, men den er et godt værn for de unge, og det er jeg ikke i tvivl om. Det viser eksisterende kvalitative undersøgelser, og jeg tror ikke, at vi kommer det nærmere.

Kl. 19.05

Så er hr. Morten Østergaard igen inde på det, der lidt er blevet hans yndlingsemne, de her 61 sager, som det hele tiden skal hægtes op på. Jeg er nødt til at sige, at hr. Morten Østergaard blander tingene godt og grundigt sammen. Han kan ikke få noget som helst svar på effekten af 24-års-reglen ved at kigge på de sager, for de sager er ikke afslag på 24-års-reglen. De afslag er på formodning om tvangsægteskab. De er over 24 år. Så det kan hr. Morten Østergaard altså ikke få ud af det, uanset hvor meget vi så gravede i de sager.

Så jeg synes faktisk, at alle de påstande, som hr. Morten Østergaard kommer med fra talerstolen, nærmer sig noget af en grovhed. Altså om, hvad der skulle indgå i Venstres principprogram, når vi når frem til weekenden. Det kan jeg så forstå ikke er noget hr. Morten Østergaard har sat sig synderlig ind i. Det skal han tilgives for, for han deltager ikke i Venstres landsmøde, går jeg ud fra.

Der er hans påstande om, at der intet gøres for at hjælpe dem, som ringer til Udlændingetjeneste og beder om at få et afslag på en familiesammenføring. De får en vejledning i, hvad de kan gøre. Men nej – og der er vi principielt uenige – de skal have det frirum til at bede om det, uden at myndighederne bruger de oplysninger til uden om deres ønsker f.eks. at melde det til politiet.

Men vejledning om, hvor de kan gå hen og få hjælp og støtte og forhåbentlig tage hånd om det her, er der, samtidig med at de her mennesker jo ikke lever i en osteklokke alene sammen med Udlændingetjeneste. Vi har jo netop gennem årene opbygget en række hotlines, krisecentre, hjælp og uddannelse af fagfolk til at håndtere det her i øvrigt, der, hvor de møder det, og hvor de unge kan opsøge det. Så det passer ikke, når